

CERCUL VICIOS AL REVOLUȚIEI

de Liviu Cangeopol

Mai sunt doi ani până la împlinirea matematică a profeției brucaniene, potrivit căreia clasa instaurată la putere în Decembrie 1989 va sta acolo cel puțin 20 de ani, și nu există deocamdată nici un indiciu că oracolul dămăroiesc ar fi vorbit în vânt. Singurele obiecții aduse dezastrului preconizat ar fi ajustările făcute în litera existenței noastre biologice, o seamă din corifeii instalați pe aripi de kaghebiști dând colțul spre o lume fără agenturi. Printre ei, însuși conu' Tache, însoțit de mai recent infernalizații Antonie Iorgovan și Dan Iosif, duși după Nicolae Militaru și Dan Marțian, să reformeze în eternitate imperiul răului din subsolurile universului.

Rolul lui Dan Iosif în corul feseniștilor a fost oarecum în afara normei. Cules de complotiști de pe baricadele mâniei populare manipulate ale Bucureștiului, Dan Iosif a ajuns repede sluga de casă a noilor stăpâni. Este exemplul cel mai elocvent al deturnării la care a fost supusă așa-zisa revoluție română, însoțită de cel mai cras parvenitism. Dintr-un infractor de drept comun (colaborator, probabil, al Miliției, și nu al Securității, precum marea majoritate a noilor săi tovarăși – locul morții ar putea sugera, totuși, o racolare kaghebie), Dan Iosif a ajuns să dețină poziții importante în aparat, de consilier prezidențial și membru al Camerei Deputaților (spre rușinea unui popor care, orice s-ar zice, ar fi meritat mai mult). Din pozițiile sale, „revoluționarul” a reușit să „se ajungă” iute, intrând cu mâinile până la umeri în borcanele patriei recunoscătoare. Dacă am opta pentru o definiție scurtă, Dan Iosif a fost un golan în sensul clasic al termenului, care a știut să speculeze denivelările de teren. Este figura tipică a revoluționarului comunistoid de tip Nicolae Ceaușescu, fără șansa istorică a acestuia.

În linia bocitului la politicianul român în fața camerelor de luat vederi, Mircea Geoană a grăit despre Dan Iosif, cităm aproximativ, că „a fost printre cei care s-au bătut până în ultima clipă pentru libertate și democrație, o personalitate care nu a fost apreciată suficient în timpul vieții.” Cum s-a bătut Dan Iosif pentru democrație, în caz că tov. Geoană, în șugubețenia lui, nu dorește să-și râdă de mort, e de ajuns să ne amintim de rolul lui Dan Iosif în combaterea marilor demonstrații organizate de partidele așa-zis istorice în semn de protest la încălcarea de către FSN a promisiunii că nu se va transforma niciodată în partid politic. Cât despre libertatea pentru care s-a bătut Dan Iosif, e drept, numai că era vorba de cea proprie, amenințată de multiplele anchete penale la care a fost supus, mușamalizate cu greu.

Devenit înțelept, Mircea Geoană a deplâns năravul românilor de a-și aprecia personalitățile abia după ce nu mai sunt, urându-le compatrioților să înceapă a-și onora vârfurile cât încă mai sunt în viață. Mai mult ca sigur că nu se referea la Ion Iliescu, cu care se află în variate dispute ciolănești de partid, ci la propria persoană.

Ceva mai reținut la epitete postume, Ion Iliescu a declarat despre defunct: „Ne-a părăsit un om deosebit. Rămâne o figură emblematică a Revoluției Române. A fost printre primii care au ocupat sediul Comitetului Central.” (În să amintesc doritorilor de știri uitate că ani de zile Dan Iosif a fost acuzat că ar fi furat o geantă plină cu valută forte cu ocazia revoluționarului său asalt asupra clădirii CC.

Fără nici o legătură aparentă cu precedentele, Joi 6 Decembrie, în cadrul unei ceremonii care a culminat cu dezvelirea statuii lui Nicolae Bălcescu într-un parc bucureștean, Traian Băsescu a susținut că moartea revoluționarului pașoptist, survenită pe când avea 33 de ani, ar trebui să constituie un exemplu pentru tineret, deoarece ea oglindește ideea că „nu este nevoie de o viață lungă pentru a putea rămâne în istorie.” Gândul ne duce imediat la o demisie prezidențială subtil anunțată.

Simțindu-se îmboldit prin aceste cuvinte la o retragere de mult necesară, Ion Iliescu, aflat de față, a precizat în stil caracteristic, agramat și bombastic: „Sunt domenii în care creația e cea mai fertilă la vârstele fragede, în matematică și alte câteva științe. În viața politică, lucrurile sunt puțin mai complicate, în momentele acestea tumultuoase de istorie tinerii sunt în avangardă. Și la noi, în revoluția din decembrie, iată îl îngropăm poimăine pe Dan Iosif. Creația și opera în viața politică merge spre vârste mai accentuate care acumulează nu numai entuziasmul tinereții, dar și experiența de viață care este necesară pentru o gândire politică așezată și de aceea a contrapune generații și o mare greșeală.”

Frumoase cuvinte pentru unul care a persecutat câteva generații de tineri, de pe când îi ancheta prin 1956 ca simpatizând cu măgăria maghiară anti-comunistă, apoi îi epura științific pe bază de origine nesănătoasă și-i tundea principial anti-democratic pe când era ministru al tineretului și prim-secretar la județeană ori îi împușca la zisa revoluție, ca să nu-i amenințe lui plăcinta pregătită de KGB. Din păcate,

despre legătura dintre îngroparea lui Dan Iosif și dezvelirea lui Nicolae Bălcescu numai Brucan ne-ar mai fi putut sugera ceva coerent și neplăcut. Apoi, cât de așezată a fost gândirea politică a lui Ion Iliescu se vede și prin masca de sudură la lumina nopții. Rezultatele sunt palpabile oriunde învârti privirea.

În aceeași zi, au fost date publicității rezultatele unui sondaj de opinie realizat de Transparency International privind aspecte ale vieții patriei la 18 ani de la dezrobirea cea veche. Astfel, instituțiile cele mai corupte continuă să rămână partidele politice și Parlamentul, cu 3,9 puncte, justiția, cu 3,8 puncte, poliția și sistemul de sănătate, cu 3,7 puncte. De reținut că scara de notare este de la 1 la 5, 1 reprezentând deloc corupt iar 5 echivalând cu total corupt. Jumătate din populația României consideră complet ineficiente eforturile celor de la guvernare în lupta anticorupție. O notă agravantă este datorată percepției maselor cu privire la corupția din mediul de afaceri, mass-media și societatea civilă.

La începutul anului, politicienii români de ambe sexe au țopăit hora bucuriei pe motiv că patria, în sfârșit, datorită conducerii superioare de partid dispersat și de stat de nedrept, a pătruns ca membru (asta e!) în organizația Uniunii Europene. Ei bine, potrivit datelor aceluiași sondaj, România a reieșit că este țara cea mai coruptă dintre toate statele membre ale Uniunii Europene. Mai mult: corupția din țara noastră este atât de semnificativă, încât a ridicat media corupției din UE, prilej de mândrie pentru cei care au susținut din totdeauna că aportul nostru la civilizația europeană nu este lipsit de importanță. Victoria în corupție a fost obținută prin numărul sporit de cetățeni (33%) care, pentru a obține diferite servicii publice, au fost nevoiți să mituiască funcționarul responsabil. Ținând cont că la precedentul sondaj procentul mituirii recunoscute era de 20%, odată cu intrarea în Europa putem consemna un alarmant progres.

Probabil că Traian Băsescu a fost șocat să afle ce știa o lume întreagă, așa că i-a trimis imediat o scrisoare deschisă dlui premier Călin Popescu Tăriceanu, în care îl face responsabil de reaua percepție a patriei în lume. În final, punând degetul pe rană, președintele României îl încurajează astfel pe șeful Guvernului: "De aceea, în virtutea atribuțiilor constituționale pe care le am de a veghea la buna funcționare a autorităților publice, vă solicit asumarea responsabilității politice a situației create și remanierea de urgență a celor doi membri ai Guvernului, domnul Tudor Chiuariu, respectiv domnul Paul Păcuraru, față de care s-a cerut urmărirea penală pentru fapte de corupție".

Di Chiuariu cel corupt ocupă fotoliul de ministru al Justiției. Cum s-ar spune, în primul rând al celor care... Cam ca Dan Iosif, aflat în primul rând al revoluționarilor lăudați de cel ce a dus la împlinire lovitura kaghebistă de stat polițienesc, de nici până azi nu înțelegem de ce nu ne iese democrația, cu tot efortul.

Nr.202/Decembrie 07